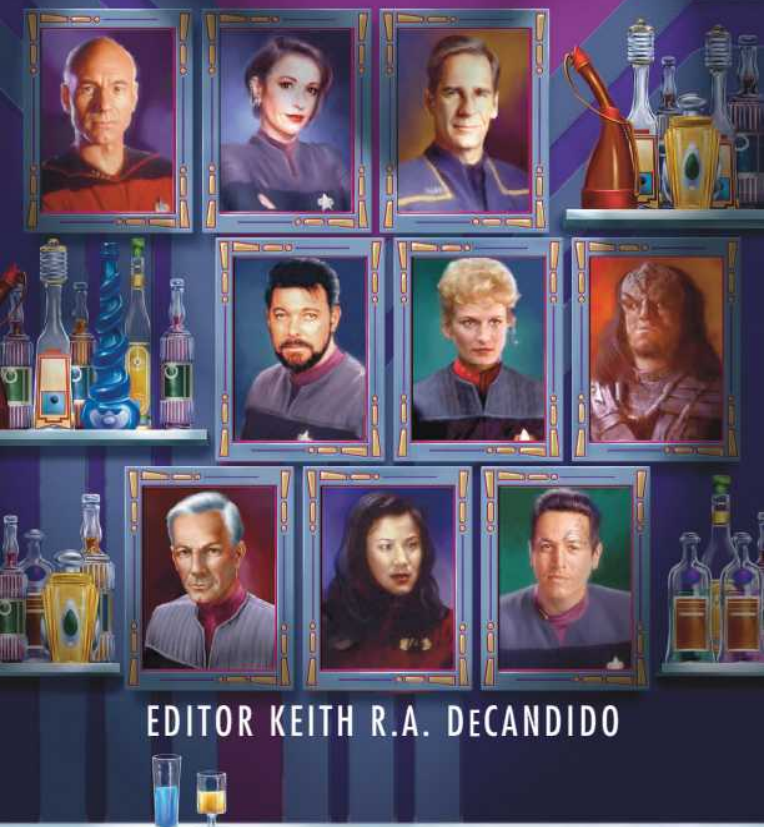

STAR TREK®

EDITOR KEITH R.A. DECANDIDO

PŘÍBĚHY OD

KAPITÁNOVA STOLU

BROKILON

STAR TREK TALES FROM THE CAPTAIN'S TABLE

Edited by Keith R.A. DeCandido

Based upon Star Trek

and Star Trek: The Next Generation®

created by Gene Roddenberry,

Star Trek: Deep Space Nine®

created by Rick Berman & Michael Piller,

Star Trek: Voyager®

created by Rick Berman & Michael Piller & Jeri Taylor,

and Star Trek®: Enterprise™

created by Rick Berman & Brannon Braga

™, ® and © 2005 by CBS Studios Inc.

All Rights Reserved.

STAR TREK and related marks are trademarks
of CBS Studios Inc.

This book was originally published by Pocket Books,
a Division of Simon & Schuster, Inc., under exclusive license
from CBS Studios Inc.

Translation © 2018 by Michaela Burock, Jiří Jaňák, Jakub Marek

Cover illustration © 2005 by Mark Gerber

Cover design © 2005 by John Vairo, jr.

Cover © 2018 by Jakub Schejbal

Czech Edition © 2018 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-446-8

ISBN PDF: 978-80-7456-447-5

ISBN ePub: 978-80-7456-448-2

ISBN Mobi: 978-80-7456-449-9

STAR TREK®

PŘÍBĚHY OD
KAPITÁNOVA STOLU

EDITOR KEITH R.A. DECANDIDO

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2018

DOSUD VYŠLO:

Star Trek: KUSY - jedinečná sbírka česko-slovenské fan-fiction
Příběhy od Kapitána stolu - povídková sbírka o devíti kapitánech

ENTERPRISE

Kompletní trilogie ROMULANSKÁ VÁLKA:

#1 Kobayashi Maru, #2 Pod křídlem dravce, #3 Odvážně vstříc bouři

PŮVODNÍ STAR TREK

Zkouška ohněm: McCoy - Odkud přicházejí stíny

Zkouška ohněm: Spock - Oheň a růže

Star Trek (2009) - *přepis filmu*

ÉRA ZATRACENÝCH

2311: Hadi v rozvalinách (*Enterprise-B*)

NOVÁ GENERACE (hlavní linie)

Nemesis - *přepis filmu*

TNG: Smrt v zimě

Titan: Mezi dvěma světy, **Titan:** Černý král, **Titan:** Orionovi psi

TNG: Odpor, **TNG:** Q – Otázky a odpovědi, **TNG:** Před zneuctěním

Titan: Meč Damoklův

TNG: Větší než pouhý součet

Kompletní trilogie **Volání osudu**:

#1 Bohové noci, #2 Pouzí smrtelníci, #3 Ztracené duše

Jednotný osud

DEEP SPACE NINE

#1 Vyslanec, #2 Obležení, #3 Hledání, #4 Vlastní krev, #5 Padlí hrdinové
#6 Saratoga

VOYAGER

#1 Ochránce, #2 Únik, #3 Ragnarök

Kompletní trilogie TEORIE STRUN:

#1 Koheze, #2 Fúze, #3 Evoluce

Pozvedněme své číše a připijme si na Platóna, Geoffreyho Chaucera, lorda Dunsanyho, L. Sprague de Campa a Fletchera Pratta, na Arthura C. Clarka, Larryho Nivena, Spidera Robinsona, Johna Ostrandera, Neila Gaimana a všechny ty minulé, současné i budoucí, kteří znají hodnotu toho sejít se, vypít několik skleniček a vyprávět příběhy...

ÚVOD

Jak jsme postavili bar

DEAN WESLEY SMITH

Kdysi v hluboké minulosti, okolo roku 1997, byl postaven Kapitánův stůl, aby navždy plul časem a prostorem, a vpustil do svých dveří pouze kapitány lodí. A pokud mi paměť slouží, vznikal líným tempem, stejně jako snad jakákoli jiná stavba. Šlo o dílo z lásky vzniklé během řady telefonických hovorů mezi mnou a bývalým editorem Pocket Books, Johnem Ordoverem.

John a já jsme oba milovali tradici barů v literatuře a často jsme si povídali o jednom z našich oblíbených, o Bílém jelenovi*. Nejsem si jistý, který z našich rozhovorů započal stavbu Kapitánova stolu, ale pamatuji si, že v jednu chvíli John navrhl, abych bar postavil já.

Protože jsem dříve pracoval jako barman a mám titul z architektury, který jsem málokdy využil, zdálo se logické zadat to právě mně. Vzal jsem svůj úkol vážně, dokonce jsem šel i do svého architektonického studia a nakreslil plány. Jako u každého dobrého návrhu jsem do něj zahrnul i toalety, rozhodl, kde budou schody, nezapomněl jsem na sklad alkoholu a tak dále. Každý detail, vše v odpovídajícím měřítku. Potom jsme s Johnem zapracovali na

* *Historky od Bílého jelena, Arthur C. Clarke*

postavách štamgastů, kteří tam budou poslouchat příběhy kapitánů.

Vytvořili jsme pravidla baru, a jak funguje s kapitány z různých lodí a časů. Vytvořili jsme tradici kapitánů vyprávějících své příběhy a spoustu dalších detailů, které jim ušlapaly cestičku do baru. Potom John najal osm ze svých spisovatelů, aby přivedli Kapitánův stůl k životu a napsali šest románů. Každému z nich dal za úkol psát v první osobě, z kapitánovy perspektivy, a to po všechny chvíle, kdy byli v baru.

Protože jsem stůl navrhl, měl jsem právo první volby, a vybral si Benjamin Siska, jehož příběh jsem napsal se svou ženou, Kristine Kathryn Rusch. L. A. Graf* tým si vzal na starost Jima Kirka s Hikaruem Suluem, Diane Carey napsala příběh o Kathryn Janewayové, Michael Jan Friedman zpracoval Picardův příběh, Jerry Oltion odvyprávěl Christophera Pikea a Peter David sdílel příběh, jak jinak než Mackenzieho Calhouna.

John držel všechny pohromadě, co se týkalo detailů a časové linie – dokonce v těch odlišných knihách zvládl propojit první a poslední kapitoly, takže jeden kapitán bar opouštěl, zatímco jiný přicházel. John dokonce nechal kreslíře, aby umístil tváře autorů na obálky a na plakát do davu za kapitány. Jen ne vždy na naše knihy. (Nápověda: Kris a já jsme napravo za kapitánem Janewayovou.)

Jako pro zažraného fanouška *Star Treku* to pro mě bylo nadmíru zábavné. Nejen vytvořit onen bar, ale i napsat takový román. Od té doby jsem editoval antologie *Strange New Worlds*, vzešlé z každoroční soutěže, která nechává fanoušky *Star Treku* vstoupit na profesionální stranu

* L. A. Graf je pseudonym obvykle dvou až tříčlenného týmu autorů, v tomto případě Julie Ecklar a Karen Rose Cercone, a je zkratkou vytvořenou z „Let’s Get All Rich and Famous“ (Ať jsou z nás všech slavní boháči).

psaní. Za všechna ta léta jsem nejvíce litoval toho, že jeho pravidla nedovolují zahrnout i příběhy od Kapitánova stolu. Opravdu jsem si chtěl přečíst víc o baru, který dává kapitánům lodí místo k odpočinku.

Nyní Keith R.A. DeCandido problém vyřešil touto úžasnou knihou a dostal ke Kapitánovu stolu některé z nejlepších spisovatelů *Star Treku*. Mám pocit, jako bych se vrátil domů.

Takže se posadte a vychutnejte si úžasné příběhy na jednom z nejzajímavějších a nejzvláštnějších míst v prostoru a čase. A až budete odcházet, nezapomeňte dát dýško barmanovi.

William T. Riker
U.S.S. Titan, NCC-80102

Improvizace na Opálovém moři (historka poněkud pochybná)

MICHAEL A. MARTIN & ANDY MANGELS

Za barem...

Cap čistil skleničky, když ta dvojice vešla do baru – oba pozemšťané, oba z Hvězdné flotily. Ten menší, plešatý, Jean-Luc Picard, už u Kapitánova stolu byl několikrát, a s každou návštěvou byl družnější. Ten vyšší, vousatý, William T. Riker, byl nováčkem. Cap se usmál, užíval si onoho rituálu, kdy kapitán přivedl svého milovaného, právě povýšeného důstojníka na první rundu.

A samozřejmě na jeho první příběh.

Dál od nich v rohu seděl další pozemský kapitán. Byla to blondýnka, která už vypila několik orionských whiskey a smutně vysedávala, přičemž ignorovala ty, kteří právě vešli, i když je znala. Kapitán věděl, že příběh Elizabeth Shelbyové nebyl pro celou hospodu, a s radostí sledoval, jak si k ní jde přisednout jiný z kapitánů. Již brzy zaplatí, a v pravidlech bylo jen to, že musí říct příběh, ne však nutně všem hostům.

U samotného baru seděl další zkroušený kapitán, Klingon jménem Klag, který se pokoušel vypít Capovu zásobu varnogu, kterému tak rád přezdíval válečný koňak. Nově příchozí také znal a navzájem si kývli na pozdrav.

Jak se Picard a Riker přiblížili k baru, Cap přišel k místu, kde stáli, a už předem věděl, co si objednájí...

„Ach, Paříž,“ vydechl Jean-Luc Picard, sotva jej mihotavý transportní paprsek uvolnil a vzápětí se rozplynul. Zavřel oči a zhluboka se nadechl.

Kapitán William Riker nechtěl svého bývalého velitele nijak urazit, a tak se snažil příliš okatě nekrčit nos, když rovněž nasál místní chladivý vzduch a rozhlédl se kolem sebe. Stará dlážděná ulička, v níž se zhmotnili, vypadala naprosto nezajímavě.

Tedy až na ten pronikavý puch.

„Vypadáte zklamaně, kapitáne,“ všiml si Picard a připomněl Rikerovi jeho zbrusu novou hodnotu, na niž si zatím pořádně nezvykl. Picard jej ještě před pár týdny oslovoval „jedničko“, jako to činil posledních patnáct let.

Riker ukázal na metrovou prasklinu v cihlové zdi, u níž stál, a obdařil Picarda lehkým úšklebkem. „Pokud jde o pamětihodnosti, tohle zrovna není Vítězný oblouk nebo Champs Élysées.“

Picard sebejistě odstoupil od zdi a zamířil do pozdně odpoledních stínů. Navzdory určité anonymitě uličky se v okolí očividně vyznal.

„Tam už jste byl mnohokrát, Wille,“ odvětil Picard.

„Dnes vám chci ukázat něco mnohem důležitějšího. Je to velká čest, a vy jste si ji zasloužil.“

Velká čest, pomyslel si Riker, když opatrně obešel páchnoucí hromádku zvířecích bobků a následoval svého bývalého velitele za roh. *Prohlídka malebného zákoutí, které smrdí jako otevřená latrína.*

„Zavedl jste mě sem, protože jsem vám škrábl jachtu, že je to tak?“ pronesl nahlas Riker, když došli do přecpané a špinavé *rue*, v níž Will poznal typickou ulici nejstarší zástavby okolo Gare du Nord. „Pochopil jste, že do papírů mi to už napsat nemůžete, a tak se mi chcete pomstít jinak.“

Picard kolem sebe nechal projít skupinku Pařížanů zachumlaných v kabátech, spěchajících po starém chodníku z betonu a dlažebních kostek, a netypicky bratrsky se na Willa široce usmál. „Vám i Deanně jsem *Calypso II* půjčil jako svatební dar. V tomto ohledu ničeho nelituji, bez ohledu na škrábance a promáčkliny. Nejdůležitější je, že jste si s Deannou užili bezpečnou a příjemnou svatební cestu.“

„Víte, co se říká, pane. Každé líbánky, kterým se můžete vyhnout...“ naznačil Riker s úsměvem a Picard mu po-usmání oplatil. Rychle s bývalým velitelem srovnal krok a společně zamířili do *rue*, která se hemžila chodci a starými pozemními vozidly.

„Jen povídejte,“ vyzval ho Picard s vážnou tváří.

Riker, stále s úsměvem na tváři, zavrtěl hlavou. „Ani kdybyste měl romulanskou mentální sondu.“

„No, uvidíme,“ prohlásil Picard záhadně, ale úsměv mu z tváře nezmizel.

Navzdory bratrské familiárnosti, kterou si díky nové hodnosti mohl vůči Picardovi dovolit, se mu s ním však nedávné třítydenní líbánky do podrobností probírat nechtělo. Náhle zavětril novou směsí výrazných pachů, až se mu nos nakrčil jako Fenrengovi, a to mu poskytlo příležitost změnit téma hovoru.

„Neberte to jako výtku, kapitáne, ale proč tohle místo... tak *silně* páchne?“

Picard rozpřáhl ruce, nakolik mu to *rue* a neúnavné proudy chodců dovolovaly. „Ze stejného důvodu, proč tu chodí lidé pěšky. Anebo proč jezdí v automobilech z dvacátého století. Či bydlí v domech z doby před průmyslovou revolucí.“

Riker přikývl na srozuměnou. „Paříž je jeden velký skanzen.“ Dobře věděl, že si obyčejní Francouzi často stěžovali, jak je většina moderních pozemských měst na galské gusto příliš sterilní a aseptická.

„Francouzský národ je známý svou zarytou nechutí cokoli měnit,“ vysvětloval Picard. „Stejně jako občasnými vzpourami proti všemu novému. Sverepě si chráníme svůj jazyk, architekturu, kuchyni. Obzvláště Pařížané k tomu tíhnou. Věděl jste, že tento *arrondissement* dokonce zakazuje používání replikátorů?“

Riker opět zavěřil. Vůně vařeného jídla se mísila s nakyslým puchem tlejících odpadků a zápachem psích bobků, kterým se co nejopatrněji snažil vyhýbat, a pronásledovala jej na každém kroku.

„A jsme tady,“ zastavil se Picard znenadání před rozpadající se gotickou stavbou, která by mohla být stará klidně i tisíc let. Riker vzhlédl ke ztemnělé střeše obehnané ozdobnými chrličí a napočítal šest pater. Odhadoval, že dům musí alespoň čtyři století přesluhovat.

Pohlédl na Picarda, který ukazoval k úzkému betonovému schodišti vedoucímu k ošuntělým sklepním dveřím.

Riker se zahleděl na dřevěnou ceduli, na níž odlupující se barva téměř znemožňovala přečíst nápis: LA TABLE DU CAPITAINE.

Tady něco nehraje, pomyslel si Riker a na slova zamžoural.

Picard si Rikerova zmateného výrazu všiml. „Jistě,

chápu, že zvnějšku to nevypadá zrovna jako letní sídlo prezidentky Bacco na Loire. Ale ujišťuji vás, že Kapitánův stůl je uvnitř mnohem přívětivější.“

Riker nevěřicně zavrtěl hlavou. Kapitánův stůl byl název tajného a výlučného baru, o kterém mu Picard mezi čtyřma očima pověděl v den, kdy byl Will povýšen. Nejenže se jednalo o podnik, do kterého měli přístup *pouze a jedině* lodní kapitáni, ale důstojníci Hvězdné flotily nižších šarží o něm nesměli vědět vůbec. Riker neměl to srdce se kapitánovi svěřit, že mu o baru už před čtyřmi lety pověděl kapitán Garfield z *Independence*.

Byl tu ovšem jeden zásadní problém – bar se zcela určitě nacházel na špatné planetě.

„Myslel jsem si, že jste tohle místo navštívil před pár lety s kapitánem Gleasonem ze *Zhukova*,“ zachmuřil se Riker. „Na Madigooru IV.“

Picard přikývl a šibalsky se pousmál. „Máte pravdu. Přesně tam jsme s Nealem Kapitánův stůl navštívili.“

Riker se zmateně poškrábal ve vousech. „Pak je to tedy řetězec.“ *Řetězec výlučných, pšt-pšt, přísně tajných náleven pouze pro kapitány*, řekl si pro sebe. *Tak to určitě.*

„Ne, Wille,“ usmál se na něj téměř záłudně Picard. „Ujišťuji vás, že Kapitánův stůl je naprosto jedinečné zařízení.“ A s těmi slovy sestoupil po schodech a zatlačil na ztrouchnivělé dveře.

Riker pokrčil rameny a následoval Picarda po schodech dolů přes práh, na místo, které vypadalo jako ztemnělé, snadno zapomenutelné restaurační zařízení.

Zatímco si snažil přivyknout na slabé osvětlení, dolehl k němu pronikavý zvuk.

„Nechte mě hádat: postrelativistický jazz,“ zamyslel se Picard a pokývl k úzkému ošoupanému pódiu, kde hudební trio zápasilo s exotickými hudebními nástroji – žesťovým, strunným a bicím.

Riker zavrtil hlavou a při tónech vyluzovaných chlupatým humanoidem, který jako by se snažil přeprat nástroj podobný pozounu, se ušklíbl. Vzhledem k nemelodickému hukotu, jenž se linul z propletených kovových trubek, nebylo příliš jasné, kdo z nich vyjde ze zápasu jako vítěz.

„Zní to spíš jako něco, co považují za populární hudbu na Opálovém moři,“ ušklíbl se Riker. „V silné kombinaci se sinnaraviským *dradem*.“

Riker odvrátil oči od pódia a rozhlédl se po štamgastech Kapitánova stolu. Společně s dalšími šesti pozemšťany tu posedávali humanoidé z desítky různých druhů Federace. Hrstka pak patřila k tvorům, jaké Riker nikdy neviděl. Většina hostů seděla u stolů rozmístěných po celé restauraci, několik se jich usadilo podél baru. Všichni vypadali, že se věnují tichým hovorům, svým horkým či studeným nápojům nebo obojímu.

Náhle zahlédl známou tvář. U rohového stolu seděla Elizabeth Shelbyová. Obklopovala ji řada prázdných skleniček, z nichž některé byly otočené dnem vzhůru. Nejenže si ho vůbec nevšimla, ale zdálo se, že by si do napůl vypité láhve whiskey, do níž upřeně hleděla, nejraději zalezla.

Riker přemítal, co se asi stalo, ale pokušení přistoupit k ní a zeptat se odolal. *Možná narazila na prvního důstojníka, který ji dráždí stejně jako kdysi ona mě, tehdy, když se Borgové poprvé pokoušeli asimilovat Zemi.*

Riker následoval Picarda na bar a začal svůj názor na nálevnu přehodnocovat. Ačkoli Kapitánův stůl nevypadal o nic méně ošuntělý a zpustle, jako když do něj vstupoval, po stěnách měl vystavené podepsané fotografie jazzových legend včetně Juniora Mance, Charlieho Parkera či Louise Armstronga, doplněné o cetky z řady různých světů. Mezi nimi našel všemožné předměty od barytonového saxofonu přes cosi, co velmi připomínalo běžný pozemský pozoun (byť jím jistojistě nebylo), citerový strunný

nástroj, ve kterém Riker rozeznal shaltonijský *linlovar*, až po chromované součástky roztodivných pozemních vozidel, která se na Zemi ani nikde v její blízkosti rozhodně nikdy neproháněla.

Jak se tu ocitla poklice z Jupiteru 8? podivil se Riker, když s neskryvaným údivem pohlédl na stěnu a lokty se opřel o bar. *Pominu-li celé toto zařízení určené výlučně pro kapitány, které se záhadným způsobem transportovalo z Madigooru IV do Paříže.*

Na baru mezi Rikerem a Picardem hlasitě přistály dva cínové korbele.

Picard pozvedl ten svůj a pořádně si přihnul. Uvolněně pohlédl na Rikera a pak se spokojeně usmál na barmana.

„Skvělé jako vždy,“ pochválil ho a postavil pití zpět na bar. „Velmi suché pentarijské *dresci*.“

Riker se zmateně zamračil. „Nevzpomínám si, že byste si něco objednával. Volal jste snad dopředu?“

„Ne, to není třeba,“ zavrtěl Picard hlavou. „To je tady na Capovi a jeho baru zvláštní. Oba obvykle poskytují to, co člověk potřebuje, a když to nejvíc potřebuje.“

Pokud jsi lodním kapitánem, připomněl si Riker, co mu říkali jak Picard, tak Garfield. Zadíval se na barmana, podsaditého pozemšťana s kšticí krátkých bílých a lehce neupravených vlasů. *A pokud zaplatíš účet historkou.*

„Děkuji, Cape,“ pozvedl Riker svůj korbel k barmanovi. Přemýšlel, nakolik pravdivý bude muset jeho příběh být.

„To patří ke službě, kapitáni,“ pronesl barman a znalecky se pousmál, zatímco cípem zástěry leštil těžký kovový korbel s pokličkou.

„Jaké je mimochodem *tvé* pití, Wille?“ zajímal se Picard. *Tvé?* zarazil se Riker.

Picard si podle všeho jeho zaváhání všiml. „Ach ano. Tohle je ideální místo, kde můžeme konečně všechny formality hodit za hlavu.“

„Tak dobrá... *Jean-Lucu*.“

Riker na zkoušku přičichl k obsahu korbele a váhavě usrkl.

Obočí mu najednou vyletělo vzhůru. „Betazedské víno z hroznů *utty*, navíc skvělý ročník. Zvláštní, přesně to jsem si chtěl objednat.“

Po Rikerově pravici se ozval drsný smích, který přešel v povědomý hrdelní chechot. Will se otočil a zjistil, že kousek od něj sedí další přátelská tvář.

„Klaga!“ usmál se na kapitána říšského křižníku *Gorkon*.

„Betazedské víno, Rikere?“ zařehotal se klingonský kapitán. „Myslel jsem si, že jste z jiného těsta.“

Riker ucítil z korbele před svým starým přítelem *varnog* a rozesmál se. „Šetřím se.“

Klingon se zahleděl na Rikerův límec. „Vidím, že jste alespoň změnil svůj pohled na velení vlastní lodi.“

Riker přikývl. „Díváte se na nového kapitána *U.S.S. Titan*.“

Klag se usmíval. „Já vám *říkal*, že hrdinství vlastní lodi není totéž jako žít ve stínu slávy někoho jiného.“ Mrkl na Picarda a dodal: „Bez urážky, kapitáne *Picarde*.“

„Nic se nestalo, kapitáne Klagu,“ pozvedl Picard své *dresci*. „Řekl bych, že my velitelé hvězdných lodí oplýváme pořádným štěstím. Alespoň ti z nás, kteří na svém postu přežili dostatečně dlouho. Na přátele, kteří tu být nemohou.“

Picard se napil a Klag se přidal a souhlasně zabručel. „Na zdraví,“ pozvedl Riker vlastní korbel. Vybavila se mu tvář nedávno zesnulého otce, stejně jako obličeje kolegů, kteří zahynuli v minulých letech. Tashy Yarové. Marly Asterové. Susan Lomaxové. Matthewa Barnese, Mwuatego Wathionga, Razky ze Saurie. A také spousty dalších, kteří zemřeli během nedávného střetu na Tezwě.

A Data, který zemřel při zatím poslední misi *Enterprise*.

Takže na tohle se mám jako kapitán Titanu těšit? pomyslel si zasmušile. Na desetiletí plná výčitek, smutečních řečí – a popíjení bez manželky?

Riker postavil korbel na bar rázněji, než zamýšlel. Po nedávné drsné životní zkušenosti učinil jedno důležité životní rozhodnutí. Pouhých několik dní po povýšení zjistil, že v kapitánství se skrývá mnohem víc než jen vážná upjatost.

„Vypadáte jako někdo, kdo se chystá splatit účet,“ usmál se na něj Cap.

„Vlastně ano.“ Otočil se k Picardovi. „Bude to příběh o mých líbáncích. O třech týdnech na Opálovém moři.“

„Myslel jsem si, že jsi o nich mluvit vůbec nechtěl,“ pozvedl Picard překvapeně obočí.

Riker se pousmál. „Rozmyslel jsem si to. Připište to na vrub kapitánovým výsadám.“

„Nevypadáte zraněně, kapitáne Rikere,“ škádlil ho Klag. „Asi to nebyly příliš úspěšné líbanky.“

Riker samozřejmě znal klingonskou pověru, že zlomená klíční kost během svatební noci nosí štěstí, a na Klagu se ušklíbl. „Má ošetřovna je prostě jen lépe vybavená než vaše.“

Všiml si, že se rázem stal středobodem zájmu asi tuctu dalších kapitánů. Uspořádal si pečlivě své vzpomínky a přemýšlel, čím by měl začít...

*

Ten den začal tou největší kocovinou ze všech. Probral jsem se s rukama svázanýma, obličejem přitisknutým k vlhkému, kluzkému dřevu a s úryvkem vlezlé pelagijské melodie, která mi dokola zněla v hlavě. Potíž byla v tom, že jsem večer předtím vůbec nic nepil.

Měl bych se vrátit o pár hodin zpátky a vysvětlit, jak

jsem se v tom páchnoucím podpalubí vachrlaté staré dřevěné plachetnice vůbec ocitl.

Na Pelagii jsme Deanna – má překrásná nevěsta – a já dorazili před dvěma dny. Možná jste o tom světě slyšeli, možná ne. Jedná se o planetu třídy O pokrytou z větší části oceánem. Jedinými kusy pevniny na celém světě je řada ostrovů sopečného původu a počasí se tu od pólu k pólu podobá tropickému ráji, a to téměř po celý rok. Největším – a také jediným – turistickým cílem planety je takzvané Opálové moře plné zářivě zelené vody, s plážemi se zlatým pískem a téměř stejně přívětivými humanoidními domorodci.

A piráty.

Opravdu. Piráty.

Na dřevěných lodích.

Na něž si odnášejí rukojmí, která čas od času odchyťávají, když si jdou po idylických zlatých plážích zaběhat.

Přiznávám, že jsem si měl dávat větší pozor. Na druhou stranu jsem byl na *líbánkách*. Novomanželé obvyklé nečekají, že je na svatební cestě někdo praští přes hlavu.

Hádám, že jsem se příliš kochal pěnivým příbojem omývajícím písek na pobřeží a ranním rozbřeskem odrážejícím se ve vodě, když mě přepadli. Piráti museli mít na pláži někoho, kdo si na mě počkal mezi skalami. Dodnes si plně neuvědomuju, co se stalo, ale soudě podle bolesti mě praštili zezadu. Ránu jsem stále cítil na zátylku, zatímco jsem se snažil vyškrábat na kolena ve ztemnělé, mořskou solí páchnoucí místnosti, v níž jsem vzápětí poznal vězení na – a to vám přísahám – pirátské lodi berberského typu.

Můj první pokus vstát skončil pádem na zem, jehož zvuk zřejmě přilákal pozornost pirátských poskoků. Byli to Pelagiané se stejnou tyrkysovou pletí, jakou jsme si na dobu líbánek s Deannou také pořídili –

*

„Moment, moment, Wille,“ přerušil ho Picard. „Neříkals mi, že jste před líbáncami podstoupili chirurgické změny.“

Riker se na Picardovo přerušení snažil odvětit nenuceně. „Na Pelagii je to v poslední době běžné. Pomáhá to návštěvníkům zapadnout a dá se pořídit na hlavních jižních ostrovech, kde neplatí zákazy používání moderní techniky jako jinde na planetě.“

„Osobně jsem nikdy neměl tu čest se tam vydat,“ přiznal Picard. „Ale jejich technologická omezení jsou mi známá. Na většině Pelagie je zakázána veškerá elektronika a omezeny fyzikální i chemické technologie na úroveň pozemské napoleonské éry.“

Riker se musel usmát, když si připomněl zákaz jídelních replikátorů v některých částech Paříže. „Ukázalo se, že k tomu mají pádný důvod,“ pravil. „Ale to odbíhám.“

*

„Vstaň, Fegrr'epe Urr'hilfe,“ nařídil mi jeden z dvojice pirátů z uvítacího výboru. „Kapitán má s tebou nevyřízené účty, jasný?“

Podobně jako bukanýři, kteří byli před sedmi sty lety postrachem velkých moří na mé domovské planetě, nosili i tihle zarostlí drsníci pumpky, vysoké kožené boty, košile z hrubé látky – případně je nenosili vůbec – a hlavu si halili do šátků. Také to uměli dobře s noži i s bambitkami, jaké jsem si pamatoval z pirátského holoprogramu, který jsem si několikrát pouštěl s nadporučíkem Keruem, hvězdným kartografem z *Enterprise*, který později přešel do služeb bezpečnosti. Klidně by se mohli vydávat za piráty z oblasti pozemského Karibiku.

Až na tu jejich exotickou tyrkysovou pokožku.

„Slyšel jsi, Urr’hilfe,“ přidal se druhý pirát. „Kapitán Torr’ghaff si chce promluvit o výkupným.“

Okamžitě mi došlo, že si mě s někým spletli. Bylo to docela pochopitelné, jelikož jsem vůbec nevypadal jako já. Ovšem za žádného Fegrr’epa Urr’hilfa jsem se nikdy nevypadal, ani jsem neměl ponětí, kdo to *sakra* je.

Přesto jsem měl pocit, že je mi to jméno jaksi povědomé. Stejně jako jsem si uvědomoval, že tenhle Torr’ghaff, evidentně můj únosce, nebude zrovna nadšený, když zjistí, že žádný Urr’hilf nejsem.

Bude lepší hrát tu hru s nimi, řekl jsem si, když mě oba piráti odváděli k žebříku a pak nahoru na palubu.

V nose mě zašimrala mořská sůl. Zamžoural jsem na čistě modré nebe, na němž oranžové slunce stálo o poznání výš než v době, kdy jsem si šel zaběhat. *Deanna už musí vědět, že jsem se nevrátil*, říkal jsem si a počítal, že od mého zmizení uběhly přibližně tři čtyři hodiny. *Deanna a ostatní už mě jistě hledají. Určitě –*

*

„Takže jste se spoléhal na kapitána Picarda, že využije všech zdrojů *Enterprise*, aby vás zachránil,“ přerušil ho Klag, když dopil další *varnog*.

Riker zavrtěl hlavou a vzal si od pozorně naslouchajícího Capa další korbel *uttového* vína. „Ne tak úplně. V tu dobu byla *Enterprise* tam, kde je právě teď: na oběžné dráze Země, kde na stanici McKinley procházela opravami. Deanna a my ostatní jsme na Pelagii doletěli kapitánovou jachtou.“

Klag se zmateně zamračil. „Kolik lidí obvykle vyžadují pozemské, líbánky, Rikere?“

„Jen dva. Ale Pelagia je ve Flotile čím dál populárnějším

turistickým cílem. S Deannou jsme několik našich kolegů na Pelagii rádi svezli a pak jsme si šli po svých.“

„Zřejmě to bylo šťastné rozhodnutí, jak se zdá,“ prohlásil Picard, když mu Cap podával druhé *dresci*.

„Tolik lidí na líbáncích mi připomíná jeden román, co jsem četl jako mladík,“ vzpomínal Klag. „Byl to příběh o mezidruhově nevěře jistého Andoriana a Damiani v milostném sedmiúhelníku. Myslím, že vy pozemšťané byste jej označili za ‚erotický thriller‘.“

„Anebo za brak,“ dodal Riker.

Picard se zasmál. „Nebo možná za postelovou frašku.“

„Odehrávající se ve velkém domě,“ přidal se Cap.

„Nevadilo by, kdybych *pokračoval* ve své pirátské historce?“ povzdychl si vyčerpaně Riker.

„Beze všeho,“ pobídl ho Klag.

*

Takže jsem musel věřit, že Deanna a ostatní už po mně pátrají. A ačkoli jsem netušil, kdy je opět uvidím, myšlenka na ně mě utěšovala.

Necítil jsem ruce – stále jsem je měl pevně svázané za zády jakýmsi slizkým provazem – a oba strážníci mě hnali kolem skupinky nemytých pirátů, kteří vytírali palubu lodi nebo upravovali lanová.

Krátce nato jsem se ocitl před bezmála dvoumetrovým mužem, učiněnou zarostlou horou svalů. Na jedné tváři měl působivé, tmavě fialové dračí tetování, díky němuž vypadal ještě hrozivěji. Jeho oblečení bylo o poznání dražší než oděvy jeho mužů a očividně všemu kolem velel.

„Kapitán Torr’ghaff, hádám?“ prohlásil jsem. Velitel pirátů se otočil. Za ním se rozprostírala zdánlivě nekonečná akvamarínová obloha a zářivě zelené vody. Prohlédl si

mě od hlavy k patě tmavýma očima skrytýma před oslepujícím sluncem pod širokou krempou purpurového klobouku s dlouhými pery. „Fegrr’epe Urr’hilfe. Podle muziky z tvých nahrávek bych čekal, že seš vyšší.“

„Mou vejšku všichni nejlíp poznaj až osobně,“ snažil jsem se co nejlépe napodobit místní hovorovou mluvu, kterou univerzální překladač v mém uchu dokázal napodobit jen zčásti.

„To беру,“ prohlásil pirát a pozvedl svou ostrou šav-

*

„Netušil jsem, Rikere, že v dobách dřevěných plachetnic existovaly na Zemi univerzální překladače,“ uchechtl se Klag.

Riker vzdychl. „V zájmu obecné bezpečnosti pelagijské úřady ze svých omezení v určitých bodech slevily.“

„Ach. Tak jako v případě ‚hudebních nahrávek‘, o kterých mluvil váš věznitel.“

„Naopak. Zvukové záznamy se na Pelagii šíří přirozeným způsobem. Jakýsi druh olihně či chobotnice umí pomocí ušního bubínku reprodukovat jakékoli zvuky.“

„Používají ryby jako hudební nosiče?“

„Chcete slyšet ten příběh, nebo ne?“

Klag máchl rukou na souhlas. „Prosím, pokračujte.“

*

„Rád vidím, že tě náš uvítací výbor nepochroumal, Fegrr’epe Urr’hilfe,“ prohlásil vůdce lupičů a zasunul šavli zpět do pochvy, která se mu komíhala u pasu na purpurové hedvábné šerpě. „Jsem už strašně dlouho tvým velkým fandou.“

Fegrr’ep Urr’hilfe, přemítal jsem a opět se mi hlavou

rozezněla neodbytná pelagijská melodie, které jsem se nedokázal zbavit. Pomalu jsem začal chápat proč.

Urr'hilf byl poměrně známý místní hudebník. Bavil lidi na ostrovech a výletních lodích po celé planetě. A hrával i v uvítacích centrech na jižních ostrovech.

Tehdy jsem si vzpomněl, že měl hrát v přímořském letovisku, kde jsme se s Deannou ubytovali. Viděl jsem pár jeho obrázků – či spíš dřevorytů a malovaných portrétů – ve foyer i v hale hotelu.

Tenhle chlapík mě unesl, protože si myslel, že jsem Fegrr'ep Urr'hilf. Teď, když jsem chápal, co se stalo, jsem si uvědomil, že se s plnovousem a chirurgickými úpravami Urr'hilfovi skutečně velmi podobám.

Skvělé, přemítal jsem a přitom jsem musel neustále myslet na nepříjemný svíravý pocit způsobený provazem omotaným kolem mých zápěstí za zády. Jak moc naštvaný tenhle chlapík asi bude, když si uvědomí, jakou udělal botu?

Ale byla tu ještě jedna otázka, důležitější než má osobní bezpečnost.

„Hádám, že sem jedinej rukojmí, kterýho si z tý pláže sebral,“ zeptal jsem se nepřímo kapitána Torr'ghaffa a doufal jsem, že ho dotazem nevyprovokuju. Ve snaze zahrát Fegrr'epa Urr'hilfa uvěřitelněji jsem se snažil vypadat vyděšeně.

„To máš recht, jo,“ přitakal Torr'ghaff.

V duchu jsem si vydechl. *Takže Deanna je zřejmě v bezpečí, říkal jsem si. A ostatní členové posádky taky. Teď už jistě pracují na záchranném plánu bez ohledu na technologická omezení.*

Torr'ghaff mě a můj pirátský doprovod obešel a pátravě si mě přeměřoval. Neprozradila mě nakonec výška, kterou jsem se od Urr'hilfa odlišoval?

„Nejseš ani oblečeněj, jak bych čekal,“ prohlásil nakonec.

Pokrčil jsem rameny. „Svůj nóbl hadry při běhání na pláži nenosím,“ bylo jediné, co mě v tu chvíli napadlo.

Jako by o tom uvažoval snad celou věčnost – čas plyne hrozně pomalu, když máte obě ruce svázané za zády a hrozivý chlap s ostrou šavlí zrovna přemýšlí, zda vás nerozsekat na kousíčky a hodit do oceánu –, pak také pokrčil rameny.

„Tak doufej, že tvý lidi zaplatěj větší výkupný, než na jaký zrovna vypadáš,“ prohlásil neurčitě. Hrdlořezové, kteří mě drželi, se rozesmáli. Jeden si napůl broukal, napůl hýkal nějakou melodii, kterou – jak jsem předpokládal – hrával Urr’hilf.

„Kapitáne!“ zakřičel hlas nad našimi hlavami. „Lod! Pluje přímo k nám!“

Zhruba dvě desítky vyvrhelů, kteří stáli na houpající se palubě nebo lezli v lanová pirátské lodi, se otočily směrem, jímž ukazoval muž stojící ve strážním koši.

Mnohem rychleji, než bylo pro plachetnici běžné – obzvlášť při bezvětří, jaké ten den panovalo – se k nám blížila dřevěná fregata se třemi stěžni. Na její palubě jsme zahlédli pelagijskou posádku s tyrkysovou pletí, jak rychle nabíjí a otáčí lodní děla. Na hlavním stěžni byla vyvěšena vlajka s lebkou, místní varianta pozemské pirátské vlajky.

Když fregata připlula blíž, začal jsem rozpoznávat její jméno. Překvapilo mě, že není napsáno pelagijsky. Bylo v angličtině.

Lod, která k nám připlula, se jmenovala *Enterprise*.

*

„Nerad vás zase přerušuji, Rikere, ale předtím jste tvrdil, že *Enterprise* byla tou dobou v doku několik světelných let od Pelagie.“

Než mu stačil Riker odpovědět, spatřil na Picardově tváři náhlé pochopení. „No, samozřejmě. Program ze simulátoru *Enterprise-D*, který se mi podařilo zachránit. Byl uložený v počítači *Calypso II*.“

Riker s úsměvem přikývl. „Myslím, že na to přišel nadporučík Keru. Měl coby bývalý kartograf s holografickými projekcemi mnohem větší zkušenosti než kdokoli z našich lidí na Pelagii. Navíc své volno během obou turnusů na *Enterprise* trávil hraním pirátských holoprogramů. Později jsem se dozvěděl, že jakmile Deanna zjistila, že jsem se ztratil, svolala členy naší posádky a nařídila Keruovi vybavit trup *Calypso II* desítkami drobných holomitorů. Keru v paměti jachty objevil simulaci dřevěné regaty a využil jej jako provizorní maskování.“

„To bych nečekal,“ pochválil ho Klag. „Tedy tu holografickou lest ano – to by zvládl každý přihlouplý mechanik –, ale překvapilo mě, jak jste bez skrupulí porušili pelagijské zákony.“

Riker pohlédl na Picarda. Jeho mlčenlivý pohled jako by jej obviňoval.

Pak se Will zadíval do svého korbele. „Zvláštní okolnosti.“

„Anebo hospodské chvástání?“ snažil se mu pomoci Cap.

„Jak chcete,“ nechal Riker všechny ostatní, ať si udělají obrázek sami. „Ale bez ohledu na situaci, pokud by nás chytili, byly by následky porušení zákona mnohem závažnější.“

Klag se zachechtal. „Pravda.“

Picardův kožený výraz nahradil opět úsměv. „A dál...?“

„A dál...“ pokračoval Riker.

*

Druhá loď připlula na kotvici vzdálenost, jako by ji hnala nadpřirozená síla.

A také ji hnala, alespoň z pohledu místních obyvatel. Plátěné plachty se nemohly s manévrovacími tryskami kapitánovy jachty z hvězdné lodě třídy Sovereign srovnávat. Sledoval jsem velkého pelagijského bukanýra s knírem, který stál na palubě dřevěné *Enterprise*, jak smotává a zajišťuje lano – teprve tehdy jsem v něm poznal našeho trillského bezpečnostního důstojníka Ranula Kerua – a doufal jsem, že Deanna a ostatní mí zachránci využívají veškeré dostupné prostředky, aby energetické emise před monitorovacími stanicemi na jižních ostrovech skryli.

Jak také jinak, řekl jsem si v duchu. Kdyby tomu tak nebylo, klidně by vyletěli na orbitu a přenesli mě do bezpečí transportérem. Ale pokud by to udělali, pelagijské úřady by se o tom dozvěděly – a Federace by se rázem ocitla ve víru nepřijemné diplomatické rozepře.

Taky mi došlo, že posádka jachty nemohla transportér použít, ani kdyby chtěla; Keru a ostatní aktivovali štíty, aby se vyhnuli odhalení, čímž z lodních zdrojů odčerpávali značné množství energie.

Takže jsme odsouzeni ke starému dobrému souboji na mořských vlnách, uvědomil jsem si. Náhle mě kapitán Torr'ghaff překvapil, když mi přeřízl provazy kolem zápěstí.

„Proč?“ divil jsem se.

„Nikdo by neměl umřít jako ponrava napíchnutá na háček. Pokud budem s tou ženskou muset bojovat, jinou šanci mít nebudeš, kapišto?“

„Všiml sis tý vlajky, co jim vlaje nad stožárem, Urr'hilfe?“ křikl jeden z pirátů, špinavý muž s tmavou kůží. „Právě nás dostala Arr'ghenn, královna pirátů. Copak jsi ji na palubě neviděl?“

Zadíval jsem se znovu. Po Keruově boku stála má tyrkysově zbarvená nevěsta oděná do pirátských šatů, které vypadaly vskutku královsky – tedy na zločinecké poměry. Okolo ní stálo několik dalších pirátů se šavlemi a pistolemi, připomínajících spíš královskou gardu než bandu mrzkých hrdlořezů.

Ještěže se někdo, zřejmě Keru, pomyslel jsem si, vyzná v místních pirátských legendách.

*

Klag zaklonil hlavu a zachechtal se. „Vaše betazoidská družka,“ podivil se, „jako velitelka pirátů?“

„Přesně tak. Copak bych vám lhal?“

Klag pokrčil rameny. „Byl bych zklamaný, kdyby ne. Pokračujte.“

*

Když *Enterprise* přirazila k lodi kapitána Torr'ghaffa, s radostí jsem pozoroval, že nově instalované holoemitory *Calypsa II* fungují bez problémů.

Torr'ghaffovi muži se shromáždili podél zábradlí a tasil šavle a jiné zbraně, ale potěšilo mě, že se Deanna a její posádka drží zásad a zbraně na odiv nedává.

To ale neznamenal, že by její členové nevyhlíželi nebezpečně. Keru – do pasu nahý – byl stejně zarostlý a vysoký jako Torr'ghaff, jen o poznání svalnatější. Zatímco se loď blížila, postavil se před Deannu a křikl směrem k pirátské lodi: „Královna devíti moří Arr'ghenn vás zdraví a přeje si pro tento večer vyhlásit *amicry*.“

Z nějakého důvodu nedokázal můj překladač význam slova „*amicry*“ přeložit, a tak jsem se na ně zeptal piráta vedle sebe.

„Prostě příměří, jasný?“ zabručel stařec mezi zelenými zuby. „Copak si spad z nebe, či co?“

„Má malou posádku,“ šeptl jiný pirát směrem k Torr'ghaffovi. „Seberem jí loď a pobijem její kumpány, než se setmí.“

Torr'ghaff své možnosti chvíli zvažoval a pak se obrátil k muži, který mu radil. „Nebudem zatím útočit, Tarrniqu, jasný? Ne, dokud nebudem vědět, jaký zbraně v té divné lodi má a co je to vůbec kolem ní za lidi.“

Přistoupil jsem k němu. „To je chytrý, kapitáne. O té mocný pirátský královně Arr'ghenn sem slyšel spoustu historek. Povídá se, že má velkou moc.“

Torr'ghaff se otočil ke mně a já přemýšlel, jestli moje poznámka nebyla přes čáru. „Je to ženská, Urr'hilfe, živel, proto má velkou moc, no ne? Ale já už spoustu živelů zkrotl, i když ne tak šťavnatých jako ona.“ Chlípne se na ni zadíval a já se musel držet, abych ho nezaškrtil. Jen přítomnost tolika ozbrojených banditů mi bránila zchladit si záhu.

Po několika minutách vyjednávání přes úzkou mezeru mezi loděmi Deanna, Keru a trojice dalších kosmeticky upravených důstojníků Flotily – navzdory jejich maskování jsem mezi nimi poznal náčelníka Tongettiho a poručíky Narina a Cruzena – vstoupili na palubu Torr'ghaffova plavidla. Teď, když to vypadalo, že nám přímé nebezpečí nehrozí, mě věznitelé opět svázali. Ten se zelenými zuby mi sdělil, že jinak to nejde, že je to „pro mé vlastní blaho“.

„Kdo je ten váš zajatec?“ zeptala se Deanna panovačně, sotva vkročila na palubu.

Torr'ghaffa zjevně její dotaz zaskočil. „Copak nepoznáváte Fegrr'epa Urr'hilfa?“ Podezřívavě přimhouřil oči. „Je to ten nejlepší hráč *klap'py* na celý Pelagii! Jak ho nemůžete znát?“

„Jo *ten*,“ odpověděla Deanna pohrdavě a zadívala se na mě. „Jeho hudba na mou loď *nesmí*. Dělá se mi z ní zle.“

To Torr'ghaffa zřejmě přesvědčilo. „Pak by nám při večeři asi hrát neměl, co? Ale přidáte se k nám, že jo?“

Deanna se už chystala jeho slizké pozvání přijmout, když se lodník ve strážním koši znovu rozkřičel.

„Loď na obzoru! Dvacet *mowhpů*!“

*

„Předpokládám, že tou druhou lodí byli místní strážci zákona, které uvědomila vaše žena.“ Tentokrát Rikera přerušil rigelianský kapitán, který si barovou stoličku přisunul blíž k Rikerovi, Picardovi a Klagovi.

Riker vzdychl a opět si pořádně přihnul. „Ne, byla to obchodní loď.“

Rigelian se zamračil. „Takže pokud nehodlali zavolat policii, k čemu celá ta složitá maškaráda, když se vás ani nepokusili zachránit.“

„Myslím, že to celé souvisí s technologickými zákazy,“ odušil Picard.

Riker ukázal na svého bývalého velitele. „Přesně tak. Mí kolegové museli přijít na to, jak mě zachránit v tichosti, aniž by místní omezení porušili a aniž by přitáhli pozornost k *Enterprise*. Koneckonců i se všemi holoemitory, které Keru na trup přidal, nebylo maskování *Calypso II* dokonalé. Vypadala jako dřevěná plachetnice ze staré Země, nepřipomínala žádné plavidlo postavené na Pelagii. Jakmile mí lidé zjistili, že jsem v zajetí pirátů, muselo jim dojít, že dostat mě ven bez boje bude vyžadovat trochu šikovnosti.“

„Bez boje?“ Klag dopil další *varnog*. „Jaké to zklamání.“

„Nepředbíhejme,“ mrkl na něj Riker.

*

Jeden z Torr'ghaffových mužů se na loď zadíval dalekohledem a pak se plný nadšení obrátil k nám. „Je to nákladní loď s *neropsy*, kapitáne! Podle toho, jak se houpe na vodě, bych řekl, že má plný sklady, johó!“

Deanna ani chvíli nevypadla ze své role, a tak vytrhla jinému z Torr'ghaffových mužů jeho vlastní dalekohled. Pozorovala nějakou dobu horizont a pak předala dalekohled Keruovi.

„*Neropsy*? To jste tak zoufalí, že unášíte mizerný muzikanty a přepadáváte lodě se *zrním*?“ Dala si ruce v bok. Očividně si svou roli užívala.

Torr'ghaff chvíli skřípal zuby. Než odpověděl, ohlédl se po několika svých mužích. Zřejmě nechtěl před tak význačnou postavou, jakou byla Arr'ghenn, vypadat zoufale. „No, samo že ne, Arr'ghenn. Nemusíme se starat o takový loďky, když máme svý obrovský bohatství, no ne?“ Ukázal na mě. „A pokud jde o tohohle, nejenom že za něho dostanem pořádnou sumičku, ale jeho muziku maj chlapi z mé posádky rádi stejně jako všichni bukanýři široko daleko.“

Deanna se pousmála. „Pokud nám nebude hrát při večeři, je mi to jedno. I když by mě bavilo s ním povečeřet. Ale jestli zazpívá jedinou hlásku, vyříznu mu jazyk a udělám si z něj dezert.“

Tehdy jsem si to neuvědomil, ale Deanna právě udělala zásadní chybu. Tvrdila totiž, že zpívám. Torr'ghaff i jeho muži Arr'ghenn a její posádku z *Enterprise* očividně podezřívali už dříve, ale fakt, že mě – tedy vlastně Fegrr'epa Urr'hilfa – nezná, jejich podezření jen potvrdil.

Přesto se o pár hodin později Arr'ghenn a její „pobočník“ Keru připojili k Torr'ghaffovi, aby s ním na palubě jeho lodi povečeřeli. Spolu s několika členy Torr'ghaffovy posádky jsme pojedli v nevkusně zařízené jídelně, usazení kolem dřevěného stolu, který kdysi zřejmě býval nádherným

kusem nábytku, nyní na něm však byl nespočet drápanců, odřenin a vrypů od nožů, až byl drsný jako dlážděná ulice.

Naštěstí jsem – stejně jako Deanna a Keru – za život snědl spousty pozemských mořských plodů i klingonských pokrmů, aby se mi po „delikatesách“ na talíři před námi nezvedl žaludek – alespoň ne *tolik*. Kapitánův pobočník nám také nalil silný, ale podle všeho *nezbytný* pelagijský destilát, který nebylo radno odmítat, byť třeba zdvořile. Chvilí byl večer téměř příjemný. Deanna se vyhnula odpovědím na otázky o Arr’ghenniných nájezdech, místo toho se *ona* ptala na Torr’ghaffovy úspěchy. Kdykoli měla hovořit o sobě, spoléhala se na Kerua. Předpokládám, že od chvíle, kdy se s Torr’ghaffem setkali poprvé, si Keru stačil legendu o slavné královně pirátů, na niž si Deanna hrála, dohledat.

Byl jsem povětšinou zticha. O hudbě a životě Fegrr’epa Urr’hilfa jsem věděl příliš málo; cokoli bych řekl, by mohlo odhalit, že nejsem tím, za koho mě považují. Také na Deannu a Kerua jsem se díval jen minimálně, aby některý z pirátů nepoznal, že se s oběma znám.

Naneštěstí se ukázalo, že pelagijská pálenka má na Deannu mnohem větší vliv než na kohokoli jiného.

A to byla zřejmě slabost, kterou hodlal Torr’ghaff zneužít.

„Nejste nějak moc skromná na ženskou, co má tak hrozi-vou pověst, Arr’ghenn,“ poznamenal chlípně. „Necháváte mě žvanit o mých výpravách, a přesto, no, za vás mluví jen pobočník, když máte přihodit vlastní historky.“

Deanna se ledabyle pousmála. „Mám radši, když se legendy šíří samy.“ Položila jednu ruku Keruovi na rameno a druhou mu masírovala hrudí. „Kromě toho v Keruově podání všechny mé činy vyznají mnohem lépe. A k čemu jinému by mi velký urostlý pobočník byl, když ne k občasnému vyprávění hrůzostrašných povídaček o mé osobě?“

*

„Vaše družka sáhla na jiného muže přímo před vámi, a vy jste neudělal vůbec *nic*?“ divil se Klag. Znovu si přihnul z korbele.

Riker se usmál. „Má žena ani pozornost, jakou nadporučík Keruovi v rámci předstírání věnovala, mi nedělaly sebemenší starost. Jejich role neměly se skutečností nic společného.“

Klag si setřel pěnu z horního rtu. „A vy jste jim to věřil?“

Riker se zadíval na Picarda a ušklíbl se. Klagova otázka vyvolala na rtech kapitána *Enterprise* rovněž pousmání. Riker byl rád, že už na něj Picard nekouká svrchu.

„Kapitáne Klagu, myslím, že nadporučík Keru by přijal milostný návrh spíš od vás než od mé ženy,“ vysvětlil Riker. „Až na to, že z takového románku byste vy odešel se zlomenou klíční kostí.“

Klag pozvedl obočí, ale neřekl nic.

Riker pokračoval.

*

„Možná sou to jenom povídačky, ale hrozně rád bych věděl, co se *opravdu* stalo s pokladem Pamplinovy skály,“ naklonil se Torr'ghaff přes stůl.

Viděl jsem, jak si Deanna s Keruem vyměnili pohledy, a pochopil jsem, že se něco pokazilo.

„Poklad je v bezpečí jako všechna naše další kořist,“ prohlásil Keru. Cítil jsem v jeho postoji napětí.

„Bez ohledu na příměří, které jsme pro dnešní večer uzavřeli, bez ohledu na pálenku, kterou jste do nás nalil, nemůžete čekat, že vám odhalím *všechna* svá tajemství,“ prohlásila Deanna a poněkud nejistě se naklonila dopředu.

Udeřila pěstí o stůl, aby svá slova zdůraznila. „Jsme přece piráti, ne?“

Torr'ghaff položil sukovité tyrkysové prsty na hřbet ruky mé ženy a s našťvaným výrazem ve tváři se naklonil blíž. „Nevím, kdo jste, ale určitě *nejste* Arr'ghenn, ani náhodou. Poklad Pamplinovy skály vykopal Zelenovous Grooo'lk ani ne před třemi *quelly*.“

Deanna rázem vystřízlivěla a jeho ruku setřásla. „Má chyba. Myslela jsem si, že mluvíte o tom *starším* pokladu. O tom, který se vlastně nikdy neztratil.“

Rázem všichni v místnosti vyskočili a vytasili šavle a dýky. Torr'ghaff vstal také. „Vaší jedinou chybou bylo, že jste si mysleli, že nás obalamutíte. Teď vy i vaše divná loď budete naši, to teda jo.“

Když Keru vstával, popadl okraj těžkého dřevěného stolu a obrátil jej vzhůru nohama. Jídlo, pití a nádobí popadaly na zem a tři piráti museli uskočit, aby je stůl nepohrblil na podlaze. Sotva se stůl převrhl, drželi Keru s Deannou v rukou zbraně.

Jelikož jsem měl ruce svázané před sebou, abych mohl jíst, sevřel jsem hrdlo nejbližšího piráta do kravaty a škrtil jej zezadu. Bodal za sebe nožem, ale já jeho nemotorným úderům uhýbal, a dokonce se mi podařilo mrsknout jím k jednomu z jeho druhů. Naneštěstí ten druhý chlapík právě před sebou máchl šavlí a pirát, kterého jsem na něj hodil, se ocitl přímo v dráze jejího ostří.

Šavle mého protivníka málem připravila o hlavu; padl na zem ve spršce fialové krve. Otočil jsem se právě ve chvíli, kdy se další z pirátů napřáhl, aby můj úder blokoval předloktím. Srazil jsem jej rychlým kopnutím snožmo – chvatem V'Shan, který mě naučil poručík Taurik – a pirát se rozplácl jak široký, tak dlouhý na podlahu.

Rychle jsem se ujistil, že Deanna a Keru protivníky drží na uzdě, a v mžiku jsem se sehnul pro útočnickovu spadlou

zbraň, než ji stačil zvednout. Naneštěstí jsme oba dva uklouzli na louži krve řinoucí se z těla jeho téměř bezhlavého společníka, a vrazili do sebe.

Koutkem oka jsem viděl, jak Deanna šermuje s Torr'ghaffem a jak jejich šavle jiskří. Slyšel jsem, jak se za mnou, kousek od dveří do jídelny, pere Keru s ostatními piráty, ale protože jsem se právě soustředil na vlastní přežití, netušil jsem, jak si vede.

Ukořistil jsem sice šavli, na kluzké podlaze jsem však zavrával. Můj protivník, nyní odkázaný jen na holé ruce, mi podrazil nohy a já spadl dozadu. Svalil jsem se otřesený na zem a šavle vylétla do vzduchu.

O pár chvil později jsem se vzpamatoval, ale protivník na mě zaútočil pěstmi. Stálo mě to několik úderů, ale podařilo se mi otočit se na bok a svalit ho na podlahu jednou dobře mířenou ranou. Zatímco pirát vyl bolestí, vymanil jsem se z jeho sevření a rozhlížel se po jakékoli dostupné zbraní.

Sotva jsem popadl kovový pohrabáč z krbu a máchl jím, zahlédl jsem Kerua, jak jednoho z pirátů prohazuje dveřmi jídelny. Pocit vítězství mě však opustil, když jsem spatřil, že Torr'ghaff právě zbavil Deannu zbraně a přitiskl jí k hrdlu ostří šavle. Po krku jí stékal čůrek podezřele červené krve.

„Odhod' zbraň, jinak sejmu tý tvý falešný královně hlavu a vezmu si ji na památku, jasný?“ zavrčel Torr'ghaff. „A její tělo naporcuju jako žrádlo pro ryby.“

„Vraťte se na loď!“ vykřikla Deanna.

Obklíčili mě dva piráti se šavlemi, a mně došlo, že mám také namále. Z místa, kde jsem stál, jsem nemohl udělat nic, ani vyskočit z okna a uplavit. Tedy ne že bych to udělal, dokud byla Deanna ve smrtelném nebezpečí.

Keru pohlédl na Deannu a na mě, a já poznal, že zvažuje možnosti – má nás osvobodit hned, nebo to má zkusit

později? Ale o svou výhodu přišel ve chvíli, když se na něj zezadu vrhl ječící pirát. Keru máchl šavlí a přihrčil se; bodl útočníka a využil úderu a mužovy hybnosti, aby si jeho tělo přehodil přes hlavu a vrhl je na jiné dva piráty.

„Udělal sis nebezpečného nepřítele, Torr’ghaffe!“ křikl Keru, když ustupoval. Překvapilo mě, že je nadále schopen mluvit jako opravdový pirát.

„Běžte po něm!“ zavelel Torr’ghaff hrstce mužů, která byla schopná pohybu.

Muž jménem Tarrniq, Torr’ghaffův první důstojník, místo aby se vrhl za Keruem, zaváhal. Ukázal na Deannin krk. „Kapitáne, její krev je... červená!“

Srdce mi spadlo až do kalhot. Teď už věděli, že Deanna není zdejší. Nebo si přinejmenším stoprocentně potvrdili, že není tou, za koho se vydává. Neměl jsem příliš mnoho času na přemýšlení, jelikož mě a Deannu zakrátko vystrkali z jídelny a oba nás pevně svázali. Hlídalo nás bedlivě hned několik strážných se šavlemi v rukou.

Paluba se proměnila v kakofonii válečných pokřiků; piráti se oháněli zbraněmi a spěchali na pravobok. Někteří popadli provazy lanová a odvázáli je.

Spatřil jsem Kerua, jak jedno z lan použil, aby se přehoupl na palubu *Enterprise*, a několik členů Torr’ghaffovy posádky udělalo totéž. Díky hrstce pochodní na lodním zábradlí jsem mohl zahlédnout, jak bukanýři šermují šavlemi s malou skupinkou důstojníků Flotily převlečených za Arr’ghenninu posádku. Potěšilo mě, že to mí lidé – alespoň prozatím – nevzdávají.

Také jsem si všiml, že se rozhodli pro specifickou strategii. Shromáždili se uprostřed lodi a jeden po druhém mizeli v podpalubí. Keru zuřivě máchal kolem sebe, aby pronásledovatele odehnal, a vrhl se za svými kolegy jako poslední. Když vskočil do temnoty v podpalubí, stalo se něco, s čím nikdo nepočítal.

Enterprise se na okamžik zamihotala a znehmotnila se. Jakmile byly holoemitory deaktivovány, piráti rázem zjistili, že nemají na čem stát. Sklouzli po hladkých bocích *Calypso II* do teplých, slaných hlubin Opálového moře.

*

„Keru jim ukázal, že jde o loď Hvězdné flotily?“ přerušil jej tentokrát sám Picard nevěřícím hlasem.

„Jen na pár chvil,“ opáčil Riker a zvedl ruce ve smířlivém gestu. Napadlo ho, jestli vyprávět tu historku nebyla chyba, teď už však bylo pozdě se vykroutit. *Když už, tak už*, pomyslel si a pokračoval.

*

V okamžiku, kdy se piráti sklouzli po bocích *Calypso II*, Keru znovu nahodil holoemitory a obnovil iluzi dřevěného trojstěžníku.

Pohlédl jsem na Torr'ghaffa a spatřil v jeho ostře řezané tváři směsici hrůzy a hněvu. Ačkoli nebyl zpočátku schoopen slova, jeho velitelský hlas se po chvíli opět rozezněl po palubě.

„Mazejte k dělům! Palte na tu loď.“

Muži po jeho boku se v mžiku vrhli do podpalubí, kde se děla zřejmě ukrývala, zatímco jiní se vehementně snažili dostat kamarády z vody opět na loď.

Torr'ghaffův záměr by vyšel, kdyby se *Enterprise* nezačala náhle vzdalovat do noci. Za necelou minutu se dostala z dosahu děl a v mdlém světle tří ze šesti pelagijských měsíců ji bylo stěží vidět.

Věděl jsem, že Keru udělal, co musel, aby Torr'ghaffovým pirátům zabránil *Calypso II* přepadnout a aby si našeho porušení technologických omezení nevšimli místní strážci

zákona. Uvědomoval jsem si, že jeho další pokus o záchranu bude nyní mnohem náročnější – tentokrát bude muset zachraňovat hned dva lidi.

A transportní paprsky zůstávaly nadále mimo hru.

Torr'ghaff se otočil na podpatku a zamračil se na Deanna. „Co je to za kouzelnou loď, co? A kdo doopravdy ste?“

Deanna se na něj vzdorně zadívala, či alespoň tak vzdorně, jak to v danou chvíli dokázala, jelikož byla očividně zpitá jako Dán. Navíc na ní bylo poznat, že trpí silnou mořskou nemocí.

Když mu neodpověděla, udeřil ji do tváře.

Snažil jsem se vymanit z pout a ze sevření svých dvou vězňů. „Nech ji být!“ křikl jsem.

Na jeho první políček zareagovala nejprve jen nevěřícím pohledem. Pak mu však pozvracela parádní pirátské šaty.

Torr'ghaff se znechuceně zadíval na mě. „Ta ženská není žádná Arr'ghenn, a ani nemá správnou barvu krve. Její loď vyrábí iluze a plaví se rychleji než cokoli, co znám. Dnes už není nic, jak vypadá?“

Naklonil se ke mně s hrozným výrazem ve tváři. A se stejně hrozným dechem v ústech. „Říkám si, jestli i ty seš ten, jako kdo vypadáš, Fegrr'epe Urr'hilfe, co? Všecky tydle podvody začly, když sme tě zajali, nebo ne? Možná je načase, abys mi *ukázal*, že seš to opravdu ty.“

Spíš že jsem tím, za koho mě považuješ, dodal jsem si v duchu pro sebe. Byl jsem čím dál nervóznější.

Ztěžka jsem polkl. Věděl jsem, že nadešel můj okamžik pravdy.

„Dones mi *klap'paspech*!“ zavolal Torr'ghaff na jednoho ze svých mužů.

*

„Co je to... *klap'paspech*?“ zajímal se rigeliánský kapitán.

Riker se už smířil s tím, že než příběh dokončí, někdo ho alespoň desetkrát přeruší, a tak si dopřál pauzu, aby dopil zbytek *uttového* vína.

Než stačil postavit prázdný korbel na pult, Cap mu dal další.

„*Klap'paspech* byl nástroj, na který Fegrr'ep Urr'hilf nejčastěji hrával svou *klap'povu* hudbu,“ vysvětlil Riker. „Bohužel já jsem v životě žádný neviděl, natož abych se stal světoznámým *klap'paspechovým* virtuózem.“

*

Poprvé v životě jsem byl vděčný, že mi nějaká otravná melodie nejde z hlavy. Ale když jsem držel v rukou *klap'paspech*, podivný propletený žesťový nástroj, a znovu a znovu jej obracel, přemítal jsem, zda mi podivné tóny, které jsem zaslechl v hotelu – zřejmě v onom starém výtahu, který sloužil několika hotelovým restauracím a obchodům – nějak pomohou. Nebroukali si tu melodii náhodou i někteří z pirátů?

Proč Fegrr'ep Urr'hilf nemohl hrát na pozoun? spílal jsem v duchu. Na druhou stranu jsem byl vděčný, že Urr'hilf není známým zpěvákem nebo tanečníkem. Prsty na pravé ruce jsem přitiskl na řadu mosazných kláves či píšťů. *Od pozounu se to zase tolik neliší*, uvědomil jsem si. *Pokud budu tu zatracenou věc držet pořádně, mělo by to jít.*

Zřetelně jsem si uvědomoval podezřívavé pohledy kapitána Torr'ghaffa a zhruba desítky jeho váhavých hrdlořežů. Tatáž dvojice bukanýrů, která odvedla Deannu do podpalubí, mi přinesla skleněné akvárium a já spatřil, co je uvnitř: jeden z místních tvorů připomínajících oliheň, jejichž mozky a ušní bubínky místním nahrazovaly moderní audio systémy.

Hudební knihovna s chapadly. Tehdy jsem si uvědomil, že jsem byl donucen k improvizovanému nahrávání. *Hlavně žádný stres.*

Rozhodl jsem se rychle jako správný velitel. Odhadl jsem, ze které strany se do toho zamotaného žesťového preclíku fouká, a přiložil si k ústům to, co vypadalo jako náustek. Zavřel jsem oči a foukl.

BLÉÉÉÉÉ. Zvuk se vytrácel v tichém, táhlém úpění měnícím se v cosi mezi chroptěním a vzdycháním.

Torr'ghaff sáhl po rukojeti šavle a povytáhl ostří z pochvy. Ostatní piráti zavrčeli a nervózně bručeli.

Sakra. Nastavil jsem cosi, co vypadalo jako ventil, a zkusil to znovu.

BLÉÉÉÉÉ. Tentokrát hlasitější. BLÉÉÉÉÉÉÉÉÉ. Pokračoval jsem a slyšel, že se mi postupně daří udržet melodii a nevydávat jen ono klokotající syčení.

Dokonce i intonace se mi zlepšovala, pokud něco takového v pelagiánské hudbě existovalo, a tak jsem se s tím popral a pokusil se přinutit strach, který jsem měl vepsaný do tváře, aby vyloudil neuspořádanou melodii, již jsem nedokázal vyhnat z hlavy.

Pokračoval jsem asi minutu, v tu chvíli mi to však připadalo jako nejdelší skladba, jakou jsem v životě hrál.

Ale zdálo se, že to funguje. Vrčení pirátů utichalo a nahradila je spokojená přikyvování, jakmile poznávali staré známé tóny. Musel jsem doufat, že veškeré nedostatky v mém výstupu budou přisuzovat natrženému rtu, následku večerního souboje.

Kapitán Torr'ghaff pustil rukojeť šavle a nechal ji sklouznout zpátky do pochvy. Ale podezření se mu z očí nevytratilo.

„Proč mi žádná část tohohle... opusu nic neříká, co?“ zeptal se Torr'ghaff, jakmile utichl potlesk pirátské posádky a já si na chvíli oddechl.

„V poslední době sem, ech, pracoval na něčem novém.“

Torr'ghaff si pohrdavě odfrkl. „Mně se líbí ty starý věci, jasný? Doufám, pro tvý vlastní dobro, že tvý lidi na dopis o výkupným, co sem jim nechal, odpoví. Snad moje nová vězeňkyně bude trochu víc zpívat, než proliju zbytek její cizácké krve.“

Otočil se na podpatku, zamířil do podpalubí a zanechal mě v rukou několika ozbrojených pirátů, kteří k mému štěstí stále věřili, že jsem tím, s kým si mě jejich kapitán spletl.

Ale Deanna byla v mnohem horší situaci. Torr'ghaff ji mohl každou chvílí zabít. *No tak, Ranule*, pobídl jsem Kerua v duchu, zatímco jsem předával nástroj jednomu ze svých věznitelů. *Ted' by se to hodilo.*

Věděl jsem, že Keru už musí pracovat na dalším pokusu o záchranu, že mě ani Deannu v Torr'ghaffových spárech nenechá. Zároveň jsem si ovšem uvědomoval, že musí vydat doslova veškerou dostupnou energii, aby se vyhnul pelagiánským strážcům zákona. A čím déle to celé trvalo, tím bylo pravděpodobnější, že jej chytí a že se tím odstartuje diplomatická krize, kvůli níž bude mít celá Federace navěky na Pelagii zákaz vstupu a nás všechny vyhodí z Flotily. Ať už tedy dělal na čemkoli, musel jednat rychle.

A nenápadně.

*

Vyprávění tentokrát přerušil sám Riker, jelikož si všiml Picardova zamyšleného, vážného výrazu. Byl rád, že upřený pohled směřoval na *dresci*, a nikoli na něj.

„Děje se něco, kapitáne?“ zajímal se Riker.

Picard zavrtěl hlavou. „Ne, pokud stále mohu o té histore pochybovat a předpokládat, že si alespoň polovinu příběhu vymýšláš.“

„To jsem já předpokládal od začátku,“ ušklíbl se Klag.

„Protože kdybys mému příběhu věřil, musel bys naše... *přestupky* nahlásit velení Flotily, že?“ Když si Riker uvědomil, že kromě své kariéry mohl ohrozit i půl tuctu jiných, jen proto, že si pustil pusu na špacír, říkal si, proč raději nezvolil jiný příběh. Třeba jak si *doopravdy* zlomil ruku na Elaminu IX. Anebo o tom, jak si musel *poprvé* při diplomatických jednáních na Armusu IX obléct peří.

„Ne, Wille. Protože tak bych porušil zásadní pravidlo Kapitánova stolu.“

Riker pozvedl korbel. „Tak na to se napiju.“ Když si pořádně přihnul sladkého betazedského vína, pravil: „Kde jsem to byl?“

*

Ach ano.

Torr'ghaff se chystal vyslechnout a popravit mou nevěstu. A to mě samozřejmě namíchlo, ačkoli jsem s tím příliš mnoho udělat nemohl.

Pouze apelovat na lepší já pirátů, a to jen za předpokladu, že vůbec nějaké mají. Jelikož to povětšinou byli příznivci hudby – či toho, co za ni na Opálovém moři považovali –, byl jsem ochoten se vsadit, že mají. Kromě toho jsem příliš mnoho jiných možností neměl.

Sice mi prokazovali větší úctu, než v jakou jsem jako rukojmí mohl doufat –, a rukojmím jsem bez ohledu na svůj status celebrity stále byl – přicházely mé pokusy přimluvit se za Deannu vniveč. Ačkoli se trojice rozložitých, ušmudlaných pirátů, kteří mě vedli zpět do páchnoucí cely v podpalubí, kde jsem se probudil, ke mně chovala víceméně ohleduplně, ani jednoho jsem nezviklal.

Pak jsem si všiml čehosi velmi podivného.

„Nebyl ste náhodou zraněnej, když ste zajali Arr'ghenn?“ zeptal jsem se jednoho z nich.

„Jo. Tehdy dyž jsme zajmuli tu falešnou Arr'ghenn,“ přikývl a promnul si zatahující se jizvu na krku. „Hodils mě přímo na šavli.“

„Já ale viděl vaše zranění. Skoro vám upadla hlava! Jak ste to přežil?“

Podíval se na mě, jako bych spadl z jednoho ze stříbřitých pelagijských měsíců.

„Už jsem přežil horší, a dycinky se uzdravil, jako každěj. Na Dušičky je spoleh. Hádám, že ta falešná královna brzy pozná, že cizincům Dušičky službu neprokazují.“

Ale ne, hrklo ve mně, když jsem pochopil, že je Deanna v mnohem větším nebezpečí, než jsem si původně myslel –

*

„Takže Pelagiané se rychle hojí,“ pokrčil Klag rameny. „To i Klingoni. A co?“

„Klingoni jsou odolní, to uznávám,“ přikývl Riker. „Ale ani vy byste dlouho nepřežil se skoro odříznutou hlavou. *Tak moc* byl totiž ten pirát zraněný.“

„A?“ ptal se Picard.

„A já jsem začínal chápat něco, co jsme si později ověřili pomocí skenerů – že ‚Dušičky‘, o kterých zraněný pirát mluvil, jsou ve skutečnosti nanité.“

„Nanité?“ podivil se Rigelian.

„Mikroskopické stroje,“ upřesnil Picard a zbledl.

„Které vám mohou napravit zranění nebo vyléčit nemoci,“ dodal Riker.

„Ale nanité jsou potenciálně velmi nebezpeční, pokud se vymknou kontrole. Mohou být zneužiti jako biologické zbraně,“ vysvětloval Picard. Hovořil z vlastní hořké zkušenosti.

„A to si myslí i pelagijské úřady,“ pravil Riker. „Čímž se také vysvětlují jejich současná technologická omezení.“

Podle všeho jejich předci před staletími nedopatřením zamořili svůj svět nanity. Dodnes je jich Pelagia plná, přestože se jim planetární biosféra dokázala přizpůsobit.“

Picard se začal zvedat ze stoličky, na které seděl. „K čertu se všemi pravidly o mlčenlivosti,“ pohlédl úkosem na Capa. „Musím okamžitě uvědomit velení Flotily.“

Riker bývalému kapitánovi položil ruku na rameno v gestu, které by pro něj bylo před pár týdny zcela nemyslitelné. „To není ani v nejmenším nutné. Už jsem se o to postaral a Lékařské oddělení Flotily prohlásilo Pelagii za bezpečnou pro všechny známé humanoidní druhy. Nanité se sami zničí, jakmile se dostanou mimo magnetosféru planety, navíc se ukázalo, že nejsou s jinými životními formami kromě pelagijských kompatibilní.“

Picard, na pohled spíš znechucený než pobavený, si urovnal uniformu a opět se posadil. „Tak dobře, Wille. Pokračuj.“

Riker přikývl. „Byli to samozřejmě nanité...“

*

...co zranění, která piráti v nedávném souboji utrpěli, rychle napravilo. Kdekoli jinde by na smrtelná zranění zemřeli, zde však byli za pár hodin dokonale živí a zdraví. Jedinou možností, jak by mohl Pelagian násilně zemřít, bylo rozsekat ho na droboučké kousíčky, nebo jej hodit do činné sopky.

A právě proto byla Deanna ve větším nebezpečí, než jsem si původně myslel. Pelagijské „Dušičky“ místní obyvatelé nejen udržovaly naživu i po značně krutém souboji, zároveň je však povzbuzovaly, aby byli vůči násilí laxnější.

Jinými slovy, výslech mohl být pro Deannu doslova smrtící. Torr'ghaff by ji mohl zabít, aniž by to zamýšlel.

Ajá byl sám a neozbrojený, uvězněný ve vlhkém podpalubí

Torr'ghaffovy lodě s kdovíkolika ozbrojenými strážnými, kteří mi bránili stát Deanně po boku.

Mé chmurné myšlenky přerušila návštěva samotného Torr'ghaffa, který rozrazil dveře mé cely. Nepotřeboval jsem Deanninu empatii, abych poznal, že je frustrovaný.

„Mí chlapi povídali, že se nějak staráš o tu falešnou královnu. Proč, hm?“

Rozhodl jsem se zkusit něco jiného. „Tvrdíte, že mě a moji muziku znáte, kapitáne. Musíte potom vědět, že násilí rád nemám.“

Vůdce pirátů vypadal zklamaně. „Vůbec nejseš takovej, jakýho sem si tě představoval.“

„Jak se má ta ženská?“ zeptal jsem se a předpokládal, že kdyby byla vážně zraněná nebo mrtvá, pocítil bych to skrz telepatické pouto, které mezi námi je.

„Nedokážu z ní nic vyrazit. A taky se furt chichotá. To mý víno jí nějak nesedlo, co?“

Nevěřicně jsem potřásl hlavou a přemýšlel, kdy pelagianská pálenka, která ji do téhle šlamastyky dostala, konečně vyprchá.

„Proč se o tuhle ženskou z cizího světa tak zajímáš, Urr'hilfe? To ta tvá vyhlášená náklonnost k fanynkám? Anebo je v tom něco jiného?“

Řekl jsem si, že je ideální chvíle odhalit některé karty. „Nic pro mě neznamená, jasný? Jen mi připomíná mou první holku.“

„Pak nechám své chlapy, aby ji rozcupovali na kousky. Nakrmí ryby, a ani Dušičky nic nezmožou.“ Otočil se k odchodu.

Vyvíjelo se to opravdu zle. „Počkat!“

Otočil se ve dveřích a hrozivě se na mě zamračil. „Jo?“

Musel jsem opět zariskovat; nic jiného mě v tu chvíli nenapadlo. „Vaši chlapi si zasloužej rozptýlení, ne?“

Přikývl. „Sme na moři dýl než čtyřměsíc.“

„Pak vám můžu pomoci. Zakotvíte u nejbližšího přátelského přístavu. Tam pro chlapy udělám koncert. A pak dostanete ještě své výkupný, když světu ukážete, že ste mě unes.“

Sledoval jsem, jak Torr'ghaff usilovně přemýšlí. Jistě si v duchu přepočítával, kolik vybere na vstupném a kolik pelagijských dukátů mu to přinese.

Pak jeho zarostlou tvář rozzářil úsměv. „Tak jo. Tý ženský neublížím, doplujeme k baště na ostrově Terriveyt. Zahraješ tam pro velké dav, jasný?“ Nepochybně pro velký *platící* dav. „Zajistím všechny nástroje a hadry, který budeš ke svému představení potřebovat.“

Tři dny, spočítal jsem si. To nadporučíku Keruovi poskytne dostatek času, aby mě i Deannu odtud vytáhl. Ačkoli mi nebylo úplně jasné, jak to bez transportérů a pod bdělým okem pelagijských úřadů dokáže.

„Tak jo,“ souhlasil jsem.

Torr'ghaff se s úšklebkem obrátil k odchodu. Ale já s ním ještě neskončil.

„Mám ale jednu podmínku.“

Vzdychl a opět se ke mně otočil. „No jasně. Chceš, aby všechny bonbóny v zákulisí měly stejnou barvu, co?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Myslím, že bejt vybíravej by za danejch okolností nebylo zrovna vhodný.“

„To je moudrý,“ přikývl.

„Ale chci mít tu ženskou u sebe na pódiu. Nezraněnou.“

Přikývl a v očích mu zablesklo pochopení. Chlípně se usmál. „No jasně. Ty ji chceš dostat na svou hudbu, ze který šílí davy. A pak ji...“

Přál jsem si mu vytrhnout jeho odporný jazyk. Místo toho se mi podařilo zatvářít se stejně oplzle. „No jasně.“

„Dobře! Dopřej mým chlapům muziku, Urr'hilfe, a já ti zaručím noc plnou potěšení, jo? Když tvý lidi odmítnou zaplatit výkupný, slibuju, že nebudeš nic cítit, až tě

rozcupujeme a hodíme přes palubu i s tou falešnou královničkou.“

Odešel a dveře se zabouchly, jako by se kolem mě zavřela hrobka.

Takže teď budu muset předstírat, že umím naživo zahrát několik skladeb, které jsem nikdy neslyšel, napsaných skladatelem, o kterém jsem nic nevěděl, na nástroje, se kterými jsem neuměl zacházet. Snazší už to být nemohlo.

Musím poděkovat všem bohům, kteří bdí nad opilci, malými dětmi a bývalými prvními důstojníky z lodí jménem *Enterprise*, za pelagijské zvukové olině.

A také za popularitu, které se Fegrr'epu Urr'hilfovi dostávalo u Torr'ghaffovy posádky. A taky za mizerně odstíněné stěny na pirátské lodi – díky nim jsem si mohl poslechnout většinu Urr'hilfových organicky zaznamenaných skladeb. Když o tři dny později loď zakotvila u pevniny, byl jsem přesvědčený, že bych mohl koncert s trochou štěstí ustát.

„Není ti nic?“ šeptl jsem Deanně, když nás pět pelagianských pirátů vedlo bok po boku po přístavním můstku do zchátralých doků lemujících ostrovní přístaviště. Na obloze opět zářilo oranžové slunce. Zapadlo už třikrát a vyšlo dvakrát, co jsem ji naposledy spatřil.

„Už mi bylo hůř,“ vypadala vyčerpaně a bledě; kdysi upravený pelagijský sestřih měla nyní rozčuchaný. Opilost na ní však znát nebyla. Místní alkohol musel konečně vyprchat.

„Mučil tě?“ zeptal jsem se tiše v obavách o nejhorší.

„Jak se to vezme. Torr'ghaff mi odepřel čokoládu. Na Betazedu se to považuje za porušení základních lidských práv a pravidel pro zacházení s válečnými zajatci.“

Byl jsem rád, že smysl pro humor ji neopustil.

Rozdělili nás o pár minut později, když jsme dorazili k velkému amfiteátru postavenému přímo u doků.

Předpokládal jsem, že Deannu odvedli do předsálí pro účinkující, aby počkala na začátek koncertu.

Hromady Pelagianů – do jednoho psanci a piráti, soudě podle jejich odívání – se už řadily ve frontách před vstupem do kopulovité, otevřené koncertní haly. A já slyšel hlasy několika tisíců dalších, již usazených uvnitř. Copak sem naši vězňatelé poslali zvukové olihně, aby jim všem dali vědět, že se tu bude konat koncert? Pokud by představení mělo úspěch, čekalo na Torr'ghaffa pořádné jmění. Nechtěl jsem pomyslet, co se stane, když z něj bude propadák.

Odvedli mě do velké, bohatě zdobené šatny. Byl jsem koneckonců *opravdová* celebrita.

Nejdřív jsem si všiml kostýmu. Velký, nepraktický oblek pokrytý nepravými drahokamy a velkými žlutými a oranžovými pery pocházejícími zřejmě z nějakého pelagijského tropického ptáka o velikosti člověka. Oblékl jsem si jej a doufal, že mé hudební mimikry budou přesvědčivější, když budu alespoň zčásti vypadat jako...

*

„Popravdě řečeno, Wille, ptáci na ostrovech tak velkých rozměrů nedorůstají,“ pokáral ho Picard.

Riker mu oplatil prosebným pohledem.

„Pardon,“ omluvil se Picard. „Pokračuj.“

*

Koncert samotný začal odpoledne a vyvíjel se lépe, než jsem čekal – alespoň zpočátku. Torr'ghaff mi do lodní cely nechal donést *klap'paspech*, a já většinu těch tří dnů strávil nasloucháním rozsáhlé Urr'hilfově hitparádě a poznáváním, že píсты jeho oblíbeného nástroje se tolik neliší od

pozounu. Škoda jen, že mu chyběl snižec, ale všechno jsem mít nemohl.

Deannu Torr'ghaffovi muži usadili na pohovku umístěnou na dřevěném pódiu hned vedle mě, kde velmi přesvědčivě hrála roli „uchvácené fanyanky“, a já zvládl prvních pár skladeb bez ztráty kytičky.

Avšak tyto kusy patřily k těm *snazším*. U třetí skladby, asi deset minut po začátku koncertu, se má schopnost hrát začala zhoršovat. Z hlediště jsem zaslechl nespokojené mumlání, a rázem jsem pochopil, že publikum si už stačilo všimnout, že něco není v pořádku. Deanna se ze všech sil snažila veškeré pochyby rozehnat svým výrazem nekritického obdivu.

Ale jak říkával Thaddius „Stará železná bota“ Riker: „Z kuřecího lejna kuřecí salát neuděláš.“ Deanna nemohla všechno utáhnout sama. Bylo na mně a mém vystoupení, abych těm krvežíznivým pirátům zabránil na mě bučet a vzbouřit se.

A pak jsem poznal, že to jde se mnou z kopce, přestože jsem začal hrát variaci na „Stardust“, starou jazzovou skladbu ze Země. Doufal jsem, že ji dav přijme jako jednu z Urr'hilfových nových, experimentálních skladeb.

Nevzal. Jako jeden muž vstaly tisíce pirátů v publiku z lavic. Bukanyři se zuřivě vrhli na podium, cestou však zakopávali jeden o druhého, což je rozzuřilo ještě víc.

Položil jsem nástroj na pohovku vedle Deanny a pomohl jí vstát. „Musíme pryč,“ sdělil jsem jí a svlékl si těžkopádný oblek s drahokamy a peřím.

Vzal jsem ji za ruku a zamířili jsme k východu. Trojice statných pirátů nám zastoupila cestu a tasila šavle. Otočili jsme se k opačné straně podia. Tam nám cestu blokovali kapitán Torr'ghaff a trojice dalších vražedně se tvářících pirátů.

„Teď by se nám hodil nouzový transport,“ prohlásila Deanna.

Naštvaný vrískot davu sílil, když se první piráti dostali až k podiu a začali na ně lézt.

„Vypadá to na pořádný boj, Arr’ghenn,“ prohodil jsem.

Spatřil jsem i samotného Torr’ghaffa – který musel být pořádně naštvaný, že se mu velký, drahý koncert hrouští před očima –, jak na nás míří pistolí. Zakřičel jsem na Deannu a stáhl ji za pohovku, jež nám poskytla provizorní krytí. Do vzduchu vylétly kusy dřeva, mosazi a textilu, když kovový projektil Deanně málem rozčísł vlasy.

Museli jsme odtamtud zmizet. Ale k tomu jsme potřebovali zbraně.

Otočil jsem se k podiu právě včas, abych zahlédl prvního z naštvaných posluchačů, jak se na mě valí. Jako spousta jiných pelagijských pirátů vypadal odporně, a také byl asi o hlavu vyšší než já. Pohlédl jsem na pohovku a spatřil *klap’paspech*, který Torr’ghaff prostřelil bambitkou. Popadl jsem jej.

Blížící se pirát příliš nepřemýšlel, když se po mně šavlí ohnal. Prvním máchnutím minul. Přistoupil jsem k němu a udeřil ho do spánku prostřeleným hudebním nástrojem. Odhodil jsem rozbité kousky *klap’paspechu*, popadl chlapíkovu paži a s dopomocí jeho vlastní hybnosti jej přehodil přes záda zpět na podium, kam dopadl jako dělová koule. Druhý muž za ním se zakrátko také poroučel k zemi zásluhou teď už dokonale střízlivé Deanny. O chvíli později jsme byli oba vyzbrojeni šavlemi a bambitkami. Ale vzhledem k hordě, proti níž jsme stáli, bychom klidně mohli mít košťata a prachovky.

„Neber na ně žádné ohledy,“ přikázal jsem jí. „Jsou odolnější, než na pohled vypadají.“

Podívala se na mě, jako bych byl naprostý pitomec. „Pěkně děkuju, Wille. Snad sis nemyslel, že jím chci jen pořádně vyhubovat.“

Čelili jsme celé armádě vrčících, krvelačných šmejdů,

vedle kterých by i Černovous vypadal jako milius. Poprvé od příletu na Pelagii mě napadlo, že bychom tu mohli i zemřít.

Když nás obklíčily desítky ozbrojených, naštvaných chlapů, ucítil jsem, jak ke mně Deanna vyslala své myšlenky a snažila se mě během našich zřejmě posledních chvil uklidnit.

A pak nastal konec světa.

Kdyby se nějaká kometa v tu chvíli *skutečně* rozhodla dopadnout doprostřed Opálového moře, asi bych ten velký rámus ani nezaznamenal.

Otočil jsem se a spatřil zkázu.

Stěnou amfiteátru natočenou k dokům se valila před *Enterprise*, té dřevěné, ne duraniové. Piráti prchali všemi směry, zatímco se loď dál prodírala kupředu mezi masivní skřípající a sténající trámy, nosníky, prkna na molech a rozpadající se tribuny. Aby iluze byla dostatečně přesvědčivá, odlétávaly z ní úlomky holografického dřeva. Vzduch naplnily zlostná zvolání a křik.

Keruova troufalost na mě udělala na jednu stranu dojem, na druhou mě děsila. Napálit to do amfiteátru plného diváků – byť všech do jednoho pirátů – nebyl zrovna postup hodný zásad Hvězdné flotily.

Ale pokud by si člověk jako Keru udělal předvýzkum – a přišel na to, jak obtížné je Pelagiana zranit –, pak by to, co by jinde působilo jako nadmíru krutý čin, zde na Opálovém moři platilo za geniální taktiku.

Nejdůležitější však v tu chvíli bylo, že všichni okolo na nás rázem zapomněli, tedy alespoň na chvíli. „Honem!“ pobídl jsem Deannu a chytil ji za ruku.

Vyrazili jsme přímo přes podium k dřevěné lodi, právě když s bouchnutím narazila do doku a otřásla stavbou od stropu po základy.

Stačil jsem zahlédnout trámy nad sebou, které vibrovaly

jako struny na banju. *Ta věc na nás co nevidět spadne*, uvědomil jsem si. *Skvělé.*

Když jsme se blížili k boku maskované *Calypso II*, několik z mých mrzkých posluchačů začalo mezi námi a naším útočištěm formovat neorganizovanou hordu. Zahlédl jsem náčelníka Tongettiho, jak stojí na přidi nad nimi a připravuje pro nás provazový žebřík. Nemohl jej však spustit, aniž by na palubu vkročili nezvaní hosté.

Deanna pozvedla šavli na obranu a bezradně se na mě zadívala. Neměla v úmyslu někoho zabít, zároveň však netušila nic ani o „Dušičkách“, které by její obavy dokázaly zmírnit.

Pozvedl jsem šavli i pistoli. „Hrr na ně, *Imzadi*. Místní se uzdravují rychle.“

Šavle se střetly. Naštěstí pro nás hrály opilost a překvapení tentokrát v náš prospěch a umožnily nám probojovat si cestu až k lodi – a Tongettiho provazovému žebříku – těsně předtím, než se *Enterprise* jakoby kouzlem stáhla zpět do doků a zamířila na zelené, sluncem prozářené Opálové moře.

„Vítejte na palubě, pane,“ pozdravil mě Keru, když jsme se s Deannou přehoupili přes holografické zábradlí. Ostrov Terriveyt a všichni hrdlořezové na něm se rychle vzdalovali, zatímco *Calypso II* brázdila hladinu oceánu pomocí skrytých manévrovacích trysek.

„Kolik tisíc párů pelagiánských očí právě vidělo, co jste provedl, pane Keru?“ prohlásil jsem, když jsme vstupovali do podpalubí a – smím-li to tak říct – do skutečného interiéru ze čtyřiaadvacátého století.

„Téměř všichni na tom ostrově jsou svým způsobem zločinci,“ odpověděl Keru. „Osobně si nemyslím, že by se zrovna oni chtěli s něčím svěřovat místním strážcům zákona, kterým jsem se, smím-li dodat, s opravdu *velkým* úsilím sám snažil vyhnout.“